

לב מרגיש

עיקר התפילה היא **עבודת הלב, שהלב יעבוד וירגיש את מה שאומרים.**

וככל שהתפילה היא יותר עם הרגשת הלב, שאכפת לאדם על עצמו ועל כלל ישראל, ומבקש באמת מכל הלב, זוהי עבודה שבלב. ובאמת זוהי דרגה גבוהה ומי נמצא בדרגות האלה, אבל זהו החיוב של עבודה שבלב, **מה שיותר לב, מה שיותר אכפת**, וכמו אדם שחסר לו משהו או שיש לו חולה רחמנא לצלן, שהוא מתפלל ומבקש מכל הלב, כי הוא מרגיש שחסר לו.

(הרב אדלשטיין שליט"א / שיחה לפרשת שלח תשע"ב, דרכי החיזוק 57)

אדם יכול לעבור שבעים שנה בתורה ובתפילה, להתפלל שלוש תפילות ביום, ולעשות כל מה שמחויב על פי דין אבל אין לו שייכות להקב"ה. אם הוא עושה הכל מצוות אנשים מלומדה, לא יוכל להגיע לדרגה שיהיה לו קשר עם הקב"ה, כי צריך לזה **לב מרגיש**, ורחמנא לבא בעי.

המבחן לזה - **אם הוא מדבר עם הקב"ה כמו שילד מדבר עם אביו.**

(הספד הגאון הרב קסלר שליט"א על הרבנית קנייבסקי ע"ה / קונטרס "מספד גדול", עמ' 10)

בנים אתם לד'

החפץ חיים אומר כי אפילו שכל דרכי השם הם צדיקים וישרים, מכל מקום מותר לאדם להציע ולהגיד טענותיו לפני הקב"ה על כל צרה ופלא שקרה לו. לא לבוא חלילה בטרוניא, אלא **כמו שילד קטן מדבר אל אביו.**

כשילד רוצה משהו מהאבא שלו הוא מבקש ומתחנן: אבא תן לי את זה, אבא מדוע עשית לי ככה, אינני יכול לסבול את זה, ומאיך כשיש לו שמחה יעמוד ויודה במילים פשוטות: השם תודה לך על שזיכיתני בזה ובזה!

(הספד הגאון הרב קסלר שליט"א על הרבנית קנייבסקי ע"ה / קונטרס "מספד גדול", עמ' 10)

פעם שמעו תלמידיו של רבי פנחס מקוריץ זי"ע, כי בסוף תפילת שמונה עשרה ביקש מד' יתברך "שהמשרתת תחזור". הם היו בטוחים שיש כאן כוונה נסתרת ועמוקה, אך הם עיינו בנסתר ובנגלה ולא הצליחו לרדת לעומקה.

כששאלוהו על כך ענה הרבי: "לא היו לי כל כוונות נסתרות, התכוונתי בפשטות לבקש שהמשרתת תחזור: המשרתת עזבה את ביתנו, ולרבנית אין כוחות לשאת את עול הבית לבדה, ולכן ביקשתי מד' יתברך שייתן בלב המשרתת לשוב לעבודתה."

"כשילד חפץ בדבר מה", הורה הרבי לחסידיו דרך תפילה - "הריהו מבקש זאת מאביו, ואינו מתבייש לבקש אף דבר פשוט, משום שמדובר באביו. כך אנו - **בנים אנו למקום ולכן אין להתבייש ולבקש מלפניו אפילו דבר פשוט.** והלא הוא יתברך אבינו, חזולתו אין לנו ממי לבקש!"

(הרב אשר ברגמו / הגדה לבית יעקב, עמ' ריב)

תפילת אדם

"איזוהי עבודה שבלב, זו תפילה".

עיקר מצוות התפילה מדאורייתא היא, שבכל פעם שיש בי רגש בלב פנימה, אם רגש של צעקה ותחינה או רגש של הודיה ושמחה, עלי להעלות אותו על הלשון ולדבר לקב"ה. זו נקראת **מצווה מדאורייתא**, כמו כל מצווה.

מצווה זו שייכת לאישה יותר מן האיש, כי אישה מרגישה עמוק יותר, סובלת הרבה ויותר, וגם כושר ביטוי יש בה יותר. לכן יש בדיני הנשים את אומנות התפילה. כל עם ישראל קיבל את אומנות התפילה מהנשים: מלאה קיבלנו את ההודיה, ומחנה קיבלנו תחנונים בתפילה.

לאחר חורבן בית שני קיבלנו את **התפילה מדרבנן** - את הסדר והמחזור, אשר לכתחילה האישה פטורה ממנה, אך בדורנו יש פוסקים הסוברים שעליה להתפלל חלק מתפילות דרבנן.

כל אישה צריכה להיזהר שלא למעול בתפקיד העיקרי שלה - **תפקיד האמהות.** עליה להגדיר את המצב שלה, לפי גילאי הילדים ויכולתה האישית, ולשאול שאלת רב בדבר מחויבותה בתפילה דרבנן.

אבל כל זאת אינו פוטר אותה מלהיות עסוקה ולהתפלל תפילה דאורייתא - לדבר כל העת לקב"ה.

(דברי הרבנית נייטאט תחי' / מרווה לצמא ט' בתשרי התשע"ד, עמ' 20)

השמיעני את קולך

כשאדם מסתובב ברחוב, רץ בזרמת החיים, שוכח את ד' ואת הכל, אבל באמצע הוא נזכר: "אוי, לא התפללתי מנחה..." חובש את כובעו ונכנס לבית הכנסת, עוצם את עיניו, מניע את ראשו ופיו ממלמל: "ולירושלים עירך ברחמים תשוב, את צמח דוד..." אך כל זאת רק בשפתיו, ואילו כל מוחו וליבו ברחוב...

הנה הוא אמנם מתפלל, אבל אין זה קול שלו ומראה שלו, הרי הוא כחזן שאין לו קול עצמי, ומשתדל להוציא קול יפה, אבל אין זה קולו הטבעי...

מה עושה הקב"ה?

צובט אותו קצת... מזמין לו נץ שירדוף אותו, קם לו מתחרה ושוגא. וכך סוגר הוא את העסק מוקדם, הולך בלא שמחה הביתה, ובבית מוצא את אשתו שגם היא נעשית לו היום לנחש... ואז מתוך צרה נראה מראהו האמיתי וקולו האמיתי... עתה הוא מחכה למעריב...

את זה רוצה הקב"ה ואומר: "הראיני את מראיך השמיעיני את קולך", כי דווקא קולך האמיתי ערב, ומראך האמיתי נאוה עלי...!" (רבי שלום שברון זצ"ל / לב שלום שמות, עמ' קפט)

"הקו שלך" - מגוון שלוחות המכילות תוכן עשיר ומרתק לנשים, שיעור השקפה והלכה וסיפורים על נשים גדולות, בעברית, באנגלית וביידיש. חייגי: 072-2442494 / 054-8529999